

1

Роан, Кестрел и Джейд – каза Мери-Линет, когато тя и Марк минаха покрай една стара викторианска ферма.

– Какво?

– Роан, Кестрел. И Джейд. Така се казват момичетата, които скоро ще дойдат да живеят тук. – Мери-Линет кимна с глава към къщата, тъй като ръцете ѝ бяха заети с голям градински стол. – Това са племенничките на госпожа Бърдок. Не помниш ли, че вече ти казах за тях?

– Смътно – отвърна Марк, намествайки на рамото си телескопа, който носеше, докато двамата се изкачваха по обраслия с ниски дървета хълм. Както Мери-Линет добре знаеше, краткият му отговор означаваше, че брат ѝ изпитва силно смущение.

– Какви прекрасни имена – каза тя. – И самите те сигурно са много мили момичета. Или поне така твърди госпожа Бърдок.

– Госпожа Бърдок е луда.

– Тя е просто ексцентрична. Вчера ми каза, че всичките ѝ племеннички са много красиви. Знаем, че може би преувеличава и че е пристрастна, но звучеше много убедена в думите си. Всяка от тях била прелестна по свой начин.

– Тогава по-добре да отидат в Калифорния – промърмори Марк под носа си. – Там ще могат да позират

за модните журнали. Къде да сложа това нещо? – добави той, когато стигнаха до билото на хълма.

– Ето тук. – Мери-Линет остави градинския стол на земята. Сетне утъпка леко мястото, за да може телескопът да стои в правилно положение, и каза като че ли между другото: – Знаеш ли, мислех си, че бихме могли утре да отидем у тях и да се запознаем с момичетата... Просто да ги поздравим и да ги посрещнем с добре дошли....

– Ще престанеш ли? – каза Марк троснато. – Аз мога и сам да организирам живота си. Ако искам да се запозная с някое момиче, и сам мога да го направя. Не се нуждаю от помощта ти.

– Добре, добре. Не се нуждаеш от помощта ми, разбирам. Но внимавай с окуляра, моля те.

– Освен това какво смяташ да им кажеш? – попита Марк, събрал известна смелост. – Добре дошли в Брайър Крийк, където нищо не се случва. Където има повече койоти, отколкото хора. И където единствено забавление е надбягването с мишки в бара „Голд Крийк“...

– Добре, добре – въздъхна Мери-Линет. Тя погледна по-малкия си брат, който точно в този момент беше огрян от последните лъчи на залязващото слънце. Ако човек го видеше сега, би си помислил, че не е боледувал нито ден от живота си. Косата му беше тъмна и лъскава като тази на Мери-Линет, очите му бяха също толкова сини и ясни, а погледът пълен с живот. Той имаше същия загар като нейния и същия здрав цвят на бузите.

Но като дете Марк беше слабичък и мършав и с усилие си поемаше всеки следващ дъх. Астмата му беше толкова тежка, че почти цялата си втора година прекара в кислородна палатка, борейки се за живота си. Мери-Линет, която беше година и половина по-голяма от него, се питаше всеки ден дали нейното братче някога ще се върне у дома.

Болестта промени Марк, всички тези самотни дни в палатката, където дори собствената му майка не можеше да го докосне. А когато излезе от болницата, беше станал стеснителен и боязлив – държеше се за ръката на майка си през цялото време. И години наред не можеше да спортува като другите деца. Това обаче беше преди много време – тази година Марк вече щеше да бъде в единадесети клас – но все още беше срамежлив. И когато се почувстваше заплашен или засегнат от нещо, ставаше избухлив и можеше да ти наговори какво ли не.

На Мери-Линет много ѝ се искаше едно от новите момичета да се хареса на брат ѝ, да го накара да се отпусне малко, да му вдъхне увереност. Може би щеше да успее да уреди това по някакъв начин.

– За какво мислиш? – попита Марк подозрително.

Мери-Линет си даде сметка, че твърде дълго време го е гледала втренчено.

– Ами, мислех си дали тази вечер ще има добра видимост – каза тя мило. – Август е най-добрият месец за наблюдаване на звездите. Въздухът е толкова топъл и тих. Хей, ето я и първата звезда! Намисли си желание.

Тя посочи ярката светла точка над южния хоризонт. Номерът мина. Беше успяла да отвлече вниманието на брат си и той погледна в указаната посока.

Мери-Линет се загледа в тъмния тил на Марк. „Ако това би могло да се сбъдне, бих ти пожелала да ти се случи нещо романтично – помисли си тя. – Бих пожелала същото и на себе си, но не би имало смисъл, защото в този град няма никой, с когото да изживееш нещо подобно.“

Нито един от съучениците ѝ в училище – с изключение може ми на Джереми Лавет – не разбираше защо се интересува толкова живо от астрономия и какво чувстваше, когато гледаше звездното небе. През повечето време Мери-Линет не я беше грижа за това, но

понякога изпитваше някаква смътна тъга в гърдите си. Копнеж да не бъде толкова самотна. Ако имаше право на желание, то щеше да бъде именно това – да сподели тази нощ с някого.

Е, стига толкова. Нямахме смисъл да потъва в такива мисли. И освен това звездата, към която отправяше своите желания, изобщо не беше звезда, а планетата Юпитер, макар да не искаше да каже това на брат си.

Марк тръсна глава, докато вървеше по пътеката, която се виеше между шубраците от мечо грозде и отровен бучиниш. Трябваше да се извини на Мери-Линет. Не беше искал да я обиди. Всъщност сестра му беше единственият човек на света, с когото той се опитваше да бъде добър и мил.

Но защо трябваше винаги да се бърка в живота му? Нещата стигаха дотам, че да му казва кога да си пожелава разни желания. Марк всъщност не я послуша. „Но ако все пак си намисля някакво желание – каза си той, – което няма да направя, защото би било глупаво и сантиментално, бих си пожелал да преживея нещо вълнуващо.“

„Нещо диво“, добави Марк мислено и почувства някакъв трепет в гърдите си, докато слизаше надолу по хълма в спускащия се мрак.

Джейд се взираше в неподвижната брилянтна светлинка над южния хоризонт. Тя знаеше, че това е планета. Две нощи поред я беше наблюдавала как се движи по небето в компанията на две малки ярки точки, които вероятно бяха луните ѝ. Там, откъдето идваше, никой не отправяше желания към звездите, но за Джейд тази планета беше почти приятел – пътешественик също като нея. Докато я гледаше тази нощ, тя почувства в нея да се надига нещо като надежда. И почти беше готова да си пожелае нещо.

Трябваше да си признае, че началото на пътешествието не се беше оказало особено успешно. Нощта бе поразително тиха и спокойна. От пътя не долитаха дори и далечен звук на кола. Тя беше уморена и напрегната и започваше да се чувства много, много гладна.

Джейд се обърна и погледна сестрите си.

– Е, къде е тя?

– Не знам – каза Роан кротко и спокойно. – Потърпи.

– Може би все пак трябва да я потърсим?

– Не – отвърна Роан. – В никакъв случай. Спомни си какво решихме.

– Тя може би е забравила, че идваме – предположи Кестрел. – Казах ви, че вече е доста изкуфяла.

– Не говори така. Не е учтиво – рече Роан все така кротко, но този път през зъби.

Роан беше на деветнайсет – висока, стройна и възхитителна и говореше мило винаги когато ѝ се удаваше. Имаше канелено кафяви очи и коса с топлия нюанс на кестен, която падаше на вълни върху раменете ѝ.

Косите на седемнайсетгодишната Кестрел бяха с цвета на старо злато и се отваряха пред лицето ѝ като крила на птица. Очите ѝ бяха кехлибарени като на ястреб и тя никога не стоеше спокойно.

Джейд беше най-младата, току-що бе навършила шестнайсет, и не приличаше на нито една от сестрите си. Косата ѝ беше светлоруса, почти бяла, и тя я използваше като воал, зад който криеше нефритенозелените си очи. Хората я намираха за спокойна и безметежна, но тя самата почти никога не се чувстваше така и обикновено живееше в състояние на безумен възторг, след което идваха часове на безумна тревога и смут.

Точно в този момент беше неспокойна. Тревожеше се за очукания куфар от марокен, произведен преди половин век – от вътрешността му не се чуваше никакъв звук.

– Хей, защо вие двете не отидете малко по-надолу по пътя и да видите дали не идва?

Сестрите ѝ я погледнаха. Малко бяха нещата, за които Роан и Кестрел бяха на едно мнение, но Джейд беше едно от тях. И сега тя видя, че те ще се обединят срещу нея.

– Още нещо? – каза Кестрел и зъбите ѝ проблеснаха за кратко в тъмнината. А Роан добави:

– Намислила си нещо. Какво кроиш, Джейд?

Джейд подреди мислите си и погледна Роан с цялото простодушие, на което беше способна. Тя все още се надяваше...

Двете ѝ сестри се взираха в нея известно време и сетне се спогледаха.

– Май ще се наложи да вървим пеша – каза Кестрел на Роан.

– Има и по-лоши неща от това – отбеляза Роан. Тя отметна един кестеняв кичур коса от челото си и огледа автобусната спирка, която представляваше отворена кутия със стъклени стени и полуразбита пейка в нея. – Само да имаше тук телефон...

– Е, такъв няма. И до Брайър Криик има двайсет мили път – рече Кестрел и златистите ѝ очи проблеснаха с нещо като мрачно злорадство. – Май ще се наложи да оставим багажа си тук.

Джейд я прониза тревога.

– Не, не! Всичките ми дрехи са тук. Хайде, двайсет мили не са чак толкова много. – В едната си ръка тя взе самоделната си клетка за котки, направена от дърво и метални жици, а в другата куфара си. Джейд се отдалечи доста надолу по пътя, преди да чуе скърцането на чакъла зад себе си. Те я бяха последвали. Роан въздишаше стоически, Кестрел се подсмивваше тихо, а златистата ѝ коса грееше под светлината на звездите.

Тесният път беше тъмен и пуст, но не и напълно безмълвен. Отвсякъде долитаха тихи звуци, които се сли-

ваха в сложния строен хор на нощната тишина. Това би било една приятна разходка, ако не беше куфарът на Джейд, който като че ли ставаше по-тежък с всяка следваща крачка, а тя самата беше толкова гладна, колкото никога в живота си. Джейд, разбира се, знаеше, че не трябва да споменава за това пред Роан, но точно по тази причина се чувстваше смутена и объркана.

Най-накрая, когато почти се беше предала и тъкмо си мислеше да остави куфара на земята и да отдъхне, тя чу някакъв нов звук в нощта.

Беше автомобил, който ги догонваше. Моторът работеше толкова силно, че се създаваше усещането, че няма да ги настигне скоро, но когато прелетя покрай тях, Джейд видя, че колата се движи с голяма скорост. Сетне се чу трополене на чакъл и скърцане на спирачки. Автомобилът даде назад и Джейд видя едно момче, което я гледаше през прозореца. До него имаше друго момче и тя огледа двамата с любопитство.

Бяха горе-долу на възрастта на Роан и лицата им бяха силно загорели от слънцето. Момчето зад волана беше русоляво и като че ли не се беше къпало от доста време. Другото имаше кестенява коса, носеше жилетка на голо и държеше между зъбите си клечка за зъби.

Те гледаха Джейд с не по-малко любопитство. Сетне шофьорът свали стъклото и тя се изненада колко бързо то се плъзна надолу.

– Да ви закараме ли донякъде? – попита шофьорът с неочаквано сияеща усмивка. Зъбите му грееха в контраст с немитото му лице

Джейд погледна Роан и Кестрел, които тъкмо я бяха настигнали. Кестрел не каза нищо, но погледна колата през гъстите ресници на кехлибарените си очи. Кафявите очи на Роан излъчваха топлина.

– Защо не? – каза Роан усмихната, но после добави нерешително: – Но ние отиваме във фермата Бърдок. Може да не ви е на път.

– Да, знам го това място. Не е далече – каза другият с жилетката, без да изважда клечката от устата си. – За дамите сме готови на всичко – добави той в опит да бъде галантен. Сетне отвори вратата и слезе от колата. – Една от вас може да седне отпред, а аз ще седна отзад с другите две. Май ми провървя, а? – пошегува се младежът, поглеждайки приятеля си.

– Май, да – отвърна шофьорът и отново се усмихна широко. – Клетката за котки можем да сложим отпред, а куфарите отзад в багажника.

Роан се усмихна на Джейд и Джейд знаеше какво си мисли сестра ѝ: „Нима всички тук са толкова любезни!“

Момичетата натовариха багажа си и седнаха в колата. Джейд зае мястото до шофьора, а Роан и Кестрел се настаниха на задната седалка от двете страни на момчето с жилетката. Минута по-късно те летяха по пътя със скорост, която Джейд намери за възхитителна, и чакълът хрущеше под колелата им.

– Аз съм Вик – каза момчето зад волана.

– А аз Тод – съобщи приятелят му.

С представянето на момичетата се зае Роан:

– Аз съм Роан, това е Кестрел, а тази отпред е Джейд.

– Приятелки ли сте?

– Ние сме сестри – отвърна Джейд.

– Не си приличате много.

– Всички така казват. – Джейд имаше предвид всички, които бяха срещнали след бягството си. У дома всеки знаеше, че са сестри и никой не ги питаше.

– Какво правите тук толкова късно? – попита Вик. – Това не е място за добри момичета.

– Ние не сме добри момичета – обясни Кестрел разсеяно.

– Но се стараем да бъдем такива – каза Роан укорително и стрелна сестра си с поглед. След това се обър-

на към Вик: – Чакахме пралеля си Опал да ни вземе от автобусната спирка, но тя не дойде. Преместихме се тук и ще живеем във фермата Бърдок.

– Старицата Бърдок е ваша леля? – рече Тод, изваждайки клечката от устата си. – Този смахнат стар прилеп?

Вик се обърна да го погледне и двамата прихнаха, клатейки глави.

Джейд извърна глава от Вик и погледна надолу към котешката клетка, чувайки тихи писукания, което означаваше, че Тиги е буден.

Тя почувства съвсем леко... безпокойство. Тези две момчета изглеждаха дружелюбни. Но в същото време в тях имаше нещо особено. Джейд обаче беше твърде сънена и замаяна от глад, за да си изясни какво е то.

Роан беше все още любезна, макар и озадачена, но Кестрел погледна замислено вратата до себе си. Джейд знаеше какво търсеше тя – дръжка. Но такава нямаше.

– Много лошо – каза Вик. – Тази кола е истинска таратайка. Човек дори не може да отвори задната врата отвътре. – В следващия момент той стисна ръката на Джейд над лакътя толкова силно, че тя почувства пръстите му върху костта си. – А сега, момичета, бъдете мили и никой няма да пострада.

Караха дълго преди Вик да заговори отново.

– Били ли сте по-рано в Орегон, момичета?

– Не – промърмори Джейд, потрепвайки леко.

– Тук има някои чудесни усамотени места – рече Вик. – Като това, например. Някога Брайър Крийк бил селище на златотърсачи, но когато златото свършило и железницата го заобиколила, градът западнал. И сега пустошта си го взема обратно.

Тонът му беше многозначителен, но Джейд така и не можеше да разбере какво се опитваше да ѝ каже.

– Мястото изглежда много спокойно – обади се учтиво Роан от задната седалка.

2

Вик изсумтя високомерно:

– Мм, да, но не точно това имах предвид. Да вземем например този път. Фермите покрай него са толкова отдалечени една от друга, че ако случайно започнете да крещите, просто никой няма да ви чуе.

Джейд премигна. Какви странни неща говореше това момче?

– Е, но ти и Тод бихте ни чули – каза Роан, продължавайки да води учтив разговор.

– Искам да кажа, никой друг освен нас – рече Вик и Джейд почувства нотките на раздражение в гласа му. Той караше все по-бавно и по-бавно, докато накрая отби встрани от пътя и спря.

– Никой няма да чуе нищо навън – поясни той, извърщайки се към задната седалка. Джейд също погледна назад и видя широката ослепителна усмивка на Тод, който още държеше клечката между зъбите си.

– Точно така – каза Тод. – Вие сте тук насаме с нас и затова по-добре да ни слушате, какво ще кажете?

Джейд видя как той сграбчва ръката на Роан с една-та си ръка и китката на Кестрел с другата.

Виждале ли, ние тук живеем доста изолирано – обади се Тод от задната седалка. – Наоколо няма момичета на нашата възраст и затова сме много самотни. И когато видяхме три красавици като вас, разбира се, ни се прииска да ви опознаем. Разбирате ли?

– И затова, ако откликнете, бихме могли да се позабавляваме – добави Вик.

– Да се позабавляваме? О, не – каза Роан уплашено. Джейд знаеше, че тя бе уловила намек на Вик и се чудеше как да отклони разговора в друга посока. – Кестрел и Джейд са твърде малки за такива работи. Съжалявам, но отговорът е не.

– Не бих го направила дори да съм достатъчно голяма – рече Джейд. – Но тези момчета говорят за нещо съвсем друго... Онова, което те имат предвид е... – Тук тя изпрати мислено до ума на Роан серия от образи, които получаваше от Вик.

– О, боже – каза Роан хладно. – Джейд, мисля, че се разбрахме да не шпионираш хората по този начин.

Да, но виж какви работи си мислят, каза Джейд беззвучно, решавайки, че щом е нарушила едно правило, може да наруши и всички останали.

– Слушайте... – каза Вик, чувствайки, че губи контрол над ситуацията. Той посегна към другата ръка на Джейд и я принуди да се обърне с лице към него, раз-

друсвайки я леко. – Не сме дошли тук да си говорим. Ясно ли ви е?

Джейд изучаваше известно време лицето му, сетне се обърна и погледна въпросително към задната седалка.

Лицето на Роан беше бледо на фона на кестенявите ѝ коси и Джейд чувстваше тъгата и разочарованието ѝ. Косите на Кестрел бяха мъждиво златисти, а лицето ѝ намръщено.

Е? – обърна се Кестрел мислено към Роан.

Е? – попита Джейд по същия начин. Тя се извиваше, докато Вик я притегляше към себе си. *Хайде, Роан, той ме щипе.*

Мисля, че нямаме избор, каза Роан.

Джейд тутакси се обърна към Вик. Той все още я дърпаше към себе си, изненадан от това, че не бе постигнал особен успех. Джейд спря да се съпротивлява и се остави да я притегли към себе си, след това с лекота освободи едната си ръка от хватката и му нанесе бърз саблен удар точно под брадичката. Зъбите му изчаткаха и главата му отскочи назад, откривайки незащитеното гърло. Джейд се хвърли напред и заби в него зъбите си.

Изпитваше смесено чувство на възбуда и вина. Не беше свикнала да напада плячката си, докато е в съзнание и се съпротивлява, вместо да е хипнотизирана и податлива. Но тя знаеше, че инстинктите ѝ са не по-малко добри от тези на всеки хищник, който през целия си живот бе издебвал жертвите си по тъмните улици. Собствената ѝ генетична програма изискваше да преценява всичко, което вижда, от гледна точка на три главни въпроса: Това храна ли е? Мога ли да я получа? Къде е слабото ѝ място?

Единственият проблем беше, че не трябваше да изпитва наслаждение от храненето, защото това противоречеше на причината, поради която тя, Роан и Кестрел бяха дошли в Брайър Крик.

С периферията на съзнанието си Джейд следеше онова, което се случваше на задната седалка. Роан бе вдигнала нагоре ръката на Тод, с която той се бе опитвал да я задържи. Същото бе направила и Кестрел, която седеше от другата му страна.

Слисан от неочаквания развой, Тод се опита да се съпротивлява.

– Хей, хей, какво...

Роан го ухапа.

– Какво правите?

Кестрел последва примера ѝ.

– Какво, по дяволите, правите? Кои сте вие!

За кратко той се мята диво и след това притихна, когато Роан и Кестрел по телепатичен път го доведоха до състояние на транс.

Около минута по-късно Роан каза:

– Достатъчно.

О, Роан... още малко, помоли мислено Джейд.

– Достатъчно! Наредете му да забрави за станалото и разберете дали знае къде е фермата Бърдок.

Все още хранейки се, Джейд докосна с мисълта си ума на Вик. След това се дръпна от шията му, затваряйки уста като след целувка. Самият Вик, в този момент приличаш на голяма парцалена кукла, падна отпуснато върху волана и вратата на колата, когато тя го отблъсна.

– Фермата е назад в тази посока. Трябва да се върнем при кръстопътя – каза Джейд. – Странно... – добави тя, озадачена. – Той си мислеше, че няма да си навлече неприятности с нас, заради... заради нещо, което е свързано с леля Опал. Но не можах да разбера какво.

– Може би заради това, че е луда – каза Кестрел спокойно. – А пък Тод си мислеше, че няма да има проблеми, защото баща му е Старейшина.

– Те нямат Старейшини – уточни Джейд с чувство за превъзходство. – Навярно баща му е губернатор, шериф или нещо такова.

Роан седеше намръщена, без да ги поглежда.

– Добре – рече тя. – Ситуацията беше критична и трябваше да го направим. Но сега трябва да си спомним какво се бяхме договорили.

– До следващата критична ситуация – каза Кестрел и погледна през прозореца към нощта, за да скрие усмивката си.

За да изпревари спречкването между сестрите си, Джейд каза:

– Смятате ли, че просто трябва да ги оставим тук?

– Защо не? – каза Кестрел нехайно. – Те ще се събудят след няколко часа.

Джейд погледна шията на Вик. Двете малки рани, където зъбите ѝ бяха пронизали кожата му, вече почти се бяха затворили. До утре сякаш да се превърнат в бледи червеникави белези като стари ужилвания от пчели.

Пет минути по-късно те отново вървяха по пътя с куфарите си. Но сега Джейд се чувстваше прекрасно. Тя се беше заситила с кръв, беше заредена с енергия и можеше да прелети планини. Затова крачеше бодро и размахваше куфара и клетката, в която Тиги от време на време проръмжаваше.

Приятно беше да си навън, да вървиш, обгърната от топлия нощен въздух, без някой да те гледа намръщено. Да слушаш сърните, зайците и мишките, които сноват и се хранят из моравите наоколо. Джейд преливаше от щастие. Никога не се беше чувствала толкова свободна.

– Прекрасно е, нали? – каза Роан тихо и се огледа, когато стигнаха кръстопътя. – Това е истинският свят. И ние имаме точно толкова право над него, колкото и всеки друг.

– Мисля, че това е от кръвта – отбеляза Кестрел. – По-волните хора са по-вкусни от онези, които живеят

затворено. Защо скъпият ни брат никога не е споменавал за това?

„Аш“, помисли си Джейд и като че ли почувства върху себе си полъха на студен вятър. Погледна бързо назад, но не за да види дали идва кола, а дали там не се спотайва нещо много по-тихо и смъртоносно. И в следващия момент осъзна колко крехко и призрачно бе щастието, което изпитваше.

– Ще ни хванат ли? – попита Джейд Роан и изведнъж се почувства като шестгодишно момиченце, което се обръща към по-голямата си сестра за помощ.

И Роан, най-добрата голяма сестра на света, каза уверено:

– Не.

– Но ако Аш разбере... Всъщност той е единственият, който би могъл да се досети...

– Няма да ни хванат – отсеке Роан. – Никой няма да разбере, че сме тук.

На Джейд ѝ стана по-леко. Тя остави куфара си и протегна ръка към Роан, която я пое.

– Завинаги заедно – каза най-голямата сестра тържествено.

Думите ѝ бяха повторени от Кестрел, която присви леко жълтите си очи, и от Джейд, която ги изрече с пълна решимост.

Те продължиха пътя си и Джейд отново се почувства бодро и радостна, наслаждавайки се на кадифената тъмнина на нощта.

Пътят тук беше черен, чакълът беше свършил и те вървяха покрай ливади и борови гори. Вляво дълга алея водеше до някаква ферма. И най-последно, далече в края на пътя, започна да се мерзелеее силуетът на още една къща.

– Това е – каза Роан.

Джейд я позна от фотографиите, които леля Опал им беше изпращала. Къщата беше на два етажа, об-

градена с веранда, и с висок покрив, украсен с многобройни фронтони. Точно в средата на покрива се извисяваше купол, а на стряхата на хамбара имаше ветропоказател.

„Истински ветропоказател“, мислеше си Джейд, спирайки се да го разгледа с преливащо от щастие сърце.

– Страшно ми харесва – заяви тя тържествено.

Сестрите ѝ също се бяха спрели, но на лицата им далеч не се четеше възторг, а Роан беше почти ужасена.

– Развалина – въздъхна тя. – Вижте хамбара, боята му почти напълно се е излющила. Това не се виждаше на снимките.

– А верандата – добави Кестрел услужливо – едва се държи. Може всеки момент да се разпадне пред очите ни.

– Колко работа... – прошепна Роан. – Колко работа е нужна, за да възстановим това място!

– А също и пари – допълни Кестрел.

Джейд ги погледна хладно и каза:

– Какво има да му оправяме? На мен ми харесва и така. Просто е различно.

Вдигнала надменно глава и изпълнена с чувство за превъзходство, тя взе багажа си и се отправи към къщата, около която имаше разнебитена ограда с опасна на вид порта. Оттатък портата, напред обраслата с бурени алея, беше струпана купчина с белезникави колове, сякаш някой бе смятал да поправи оградата, но не бе намерил време за това.

Джейд остави куфара и котешката клетка, посегна към портата и за нейна изненада тя се отвори съвсем лесно.

– Ето, виждате ли, не изглежда много добре, но въпреки това... – Не успя да завърши, защото в този момент портата падна върху нея. – ... Но въпреки това е

нашата къща – доизказа се тя, докато Роан и Кестрел ѝ помагаша да се изправи.

– Не, това е къщата на леля Опал – поправи я Кестрел. Роан само приглади косата си и каза:

– Да вървим.

От стълбите към верандата липсваше една дъска и още няколко от самата веранда. Джейд с достойнство прескачаше зеещите дупки. Дървената порта беше паднала върху прасеца ѝ и удареното още я болеше. Всичко тук като че ли беше от дърво, което извикваше у Джейд приятно вълнение. В предишния ѝ дом дървото беше на особена почит и, общо взето, се стараяха да го избягват.

„За да живееш в такъв дом, би трябвало да си ужасно внимателен – мислеше си Джейд. – Защото иначе можеш да пострадаш.“

Роан и Кестрел почукаха на вратата – Роан учтиво, с кокалчетата на ръката, а Кестрел силно, с длан. Никой не отговори.

– Изглежда, не си е вкъщи – каза Роан.

– А може да е размислила и вече да не ни иска в дома си – отбеляза Кестрел и златистите ѝ очи проблеснаха.

– Може да е отишла да ни посрещне на друга автобусна спирка – предположи Джейд.

– О, разбира се. Сигурна съм, че това е причината – каза Роан. – Бедната стара жена сигурно ни чака някъде другаде и се пита защо ни няма.

– Понякога не си чак толкова глупава – съобщи Кестрел на Джейд, което беше голяма похвала от нейна страна.

– Е, да влезем тогава – промърмори Джейд, опитвайки се да скрие колко е доволна от чутото. – Тя ще се върне по някое време.

– Хората заключват къщите си – започна Роан, но точно тази къща се оказа отворена. Облата дръжка се

завъртя под натиска на ръката на Джейд и трите момичета пристъпиха вътре.

Беше тъмно, дори по-тъмно от безлунната нощ навън, но очите на Джейд свикнаха с тъмнината само за няколко секунди.

– Хей, никак не е зле! – рече тя, когато влязоха в една позапусната, но приятна всекидневна с огромни тежки мебели, които, разбира се, бяха направени от дърво – тъмно и полирано. Върху масите имаше мраморни статуетки.

Роан намери ключа на осветлението и изведнъж стаята бе залята от ярка светлина. Джейд премига и видя, че стените са бледозелени, а по тях са окачени дърворезби и пана в по-тъмен нюанс на същия зелен цвят. Изведнъж се почувства по-спокойна и някак защитена, сякаш цял живот бе живяла тук. Може би причината беше в масивните старинни мебели, които я заобикаляха отвсякъде.

Джейд хвърли поглед към Роан, която се оглеждаше наоколо, и видя как високата ѝ изящна фигура постепенно се отпуска.

Сестра ѝ се усмихна, когато срещна погледа ѝ, и кимна с глава.

– Да.

Джейд се наслади на своето тържество – в рамките на пет минути тя на два пъти се беше оказала права, и след това си спомни за куфара си.

– Добре, да разгледаме останалата част от къщата – каза тя оживено. – Аз ще се кача на горния етаж, а вие проучете този.

– Ти просто искаш да си запазиш най-хубавата спалня – заяви Кестрел.

Джейд не ѝ обърна внимание и забърза нагоре по широкото, застлано с килим стълбище. Имаше много спални и всяка от тях беше просторна. Тя не искаше най-добрата спалня, а просто най-отдалечената.

В самия край на коридора имаше стая, боядисана в морско синьо. Джейд затръшна вратата след себе си и сложи куфара си на леглото. Затаявайки дъх, тя щракна ключалката и отвори капака.

– О, не! О, не! Само не и това...

Три минути по-късно Джейд чу вратата зад нея да се отваря, но не си направи труда да се обърне.

– Какво правиш? – чу се гласът на Кестрел.

Джейд вдигна глава, откъсвайки се за миг от неистовите си усилия да съживи двете котенца, които държеше в ръцете си.

– Те са мъртви! – проплака тя.

– А ти какво очакваше? На тях им трябва въздух, за да дишат, глупачке! Как си мислеше, че ще издържат цели два дни в куфара ти?

Джейд подсмъркна.

– Роан те предупреждаваше, че можеш да вземеш само едно.

Джейд подсмъркна още по-шумно и погледна сърдито сестра си.

– Знам. Точно затова сложих тези двете в куфара. – Тя започна да хълца. – Поне Тиги е добре. – В същия момент Джейд падна на колене и надникна в клетката за котки, за да се увери, че наистина е така. Ушите на Тиги бяха дръпнати назад, а златистите му очи проблясваха от кълбото черна козина, която представляваше главата му. Той просъска и Джейд седна на пода. Котката беше добре.

– Срещу пет долара ще се погрижа за мъртвите котета – каза Кестрел.

– Не! – Джейд подскочи и застана покровителствено пред тях, свила хищно пръсти.

– Нямам предвид това – обиди се Кестрел. – Аз не се храня с мърша. Е, добре, ако не знаеш как да се отървеш от тях, Роан все ще измисли нещо. За бога, момиче, ти си вампир и се дръж както подобава – до-

бави тя, докато Джейд притискаше отпуснатите телца до гърдите си..

– Трябва да ги погребва – каза Джейд. – Те трябва да получат достойно погребение.

Кестрел завъртя очи и излезе от стаята. Джейд уви малките телца с якето си и тръгна на пръсти към вратата.

„Лопата – помисли си тя. – Къде ли може да има лопата?“

Ослушвайки се за Роан, тя започна да обикаля предпазливо първия етаж. Всички стаи изглеждаха като всекидневната – внушителни и в състояние на аристократичен упадък. Кухнята беше огромна, с огнище и килер за мръсното пране до задната врата. На пода пък имаше капак, който водеше към мазето.

Джейд слезе внимателно по стълбите. Не можа да включи осветлението, защото и двете ѝ ръце бяха заети с котетата. И пак заради котетата не виждаше краката си и трябваше да търси опипом всяко следващо стъпало. В дъното на стълбището палеца на крака ѝ се натъкна на нещо меко и еластично, което препречваше пътя ѝ.

Джейд протегна шия над вързопа в ръцете си и погледна надолу.

Тук беше тъмно и отгоре на всичко тя самата затуляше светлината, която се процеждаше от кухнята. Но малко по малко пред погледа ѝ изплува очертанието на нещо, което приличаше на купчина стари дрехи. Тежка безформена купчина.

Обзе я много, много лошо чувство. Побутна купчината дрехи с върха на крака си. Тя леко помръдна. Пое си дълбоко въздух и я смушка по-силно.

В купчината имаше нещо. Нещо голямо. Джейд сведе поглед, задиша учестено и сетне изпищя.

Силен, пронизителен, призивен писък. Добави и една несловесна мисъл – телепатичния еквивалент на сирена.

Роан! Кестрел! Бързо елате тук!

Двайсет секунди по-късно осветлението беше запалено и Роан и Кестрел затрополиха надолу по стълбите.

– Колко пъти трябва да ти казвам! – започна Роан през зъби. – Ние не използваме нашите... – Но в следващия момент замълча, взирайки се надолу с широко отворени очи.

– Мисля, че това е леля Опал – каза Джейд.

3

Не изглежда много добре – рече Кестрел, надничайки над рамото на Роан.

– О, боже! – каза Роан и седна на стъпалото.

Старата леля Опал се беше превърнала в мумия. Кожата ѝ беше жълтокафява, твърда и гладка. Почти лъскава. Всъщност това беше почти всичко, което беше останало от нея, просто кожена обвивка и костите в нея. Нямаше коса. Очните ѝ гнезда бяха тъмни дупки с изсъхнала тъкан отвътре. Носът ѝ се беше сплескал.

– Бедната ни леля – рече Роан, чиито кафяви очи се бяха насълзили.

– И ние ще изглеждаме така, като умрем – каза Кестрел замислено.

Джейд тропна с крак.

– Не, момичета, вижте? Слепи ли сте? Погледнете тук! – Не на себе си от вълнение, тя посочи с крак гърдите на мумията. От домашната рокля на сини цветя стърчеше гигантска треска. Беше дълга почти колкото стрела, дебела в единия край и заострена в другия, който изчезваше в тялото на леля Опал. От едната ѝ страна все още се виждаха следи от бяла боя.

Още няколко заострени пръта лежаха на пода на зимника.

– Горката жена – каза Роан. – Вероятно е паднала, докато ги е носила.

Джейд се спогледа с Кестрел. В златистите очи на сестра ѝ се четеше раздражение. Малко бяха нещата, за които Джейд и Кестрел бяха на едно мнение, но Роан беше едно от тях.

– Роан – каза Кестрел отчетливо, – тя е била намушкана.

– О, не!

– О, да! – възкликна Джейд. – Някой я е убил. И този някой е знаел, че тя е вампир.

Роан клатеше отчаяно глава.

– Но кой би могъл да знае това.

– Ами... – замисли се Джейд. – Да речем, друг вампир.

– Или ловец на вампири! – предположи Кестрел.

Роан я погледна смаяна.

– Но такива няма по света. Това са само страшни приказки за деца, нали?

Кестрел сви рамене, но златистите ѝ очи потъмняха.

Джейд се размърда неспокойно. Само преди малко се беше чувствала толкова свободна по пътя, сетне се бе радвала на приятния покой на всекидневната, а сега... това. Обзе я някаква пустота и самота.

Роан седна на стълбите, твърде уморена и погълната в мисли, за да вдигне кичура коса, залепнал за челото ѝ.

– Може би не трябваше да ви водя тук – каза тя тихо. – Може би тук е още по-зле.

Роан не каза нищо повече, но Джейд улови следващата ѝ мисъл: „Може би е по-добре да се върнем.“

– Нищо не може да бъде по-зле – извика Джейд ожесточено. – По-скоро бих умряла, отколкото да се върна. – Говореше искрено. Да се върне и да зависи от всеки срещнат мъж? Да се омъжи и да стане жертва на безброй ограничения? И да вижда онези неodobрителни лица, готови да осъдят всичко раз-

лично, всичко, което не се прави така, както е било правено през последните четиристотин години?

– Не можем да се върнем – отсече тя.

– Не, не можем – потвърди сухо Кестрел. – В никакъв случай. Освен ако не искаме да свършим като пралеля ни Опал. Или като... – тук тя направи многозначителна пауза – ... прачичо ни Ходж.

Роан вдигна глава.

– Дори не споменавай това!

Джейд чувстваше стомаха си свит като юмрук.

– Те не биха направили това – рече тя, опитвайки се да отблъсне спомена, който се възкресяваше в паметта ѝ. – Не биха постъпили така със собствените си внучки. Не и с нас.

– Щом не можем да се върнем назад – каза Кестрел, – значи трябва да продължим напред. Трябва да решим как ще я караме без помощта на леля Опал... особено ако наоколо се навърта ловец на вампири. Но първо да видим какво ще правим с това. – Тя кимна по посока на тялото.

Роан само поклати безпомощно глава. Сетне огледа зимника, сякаш можеше да намери отговора в някой ъгъл. Погледът ѝ се спря на Джейд. Той се задържа там и Джейд почувства радарната система на сестра ѝ да се включва.

– Джейд! Какво е това в якето ти?

Джейд се чувстваше твърде изтерзана, за да я лъже. Тя разгърна якето си и показа на Роан котетата.

– Нямах представа, че куфарът ще ги убие.

Роан пък се чувстваше твърде потисната, за да се ядоса на сестра си. Тя завъртя очи нагоре и въздъхна. Сетне бързо погледна отново към Джейд:

– Но защо ги носиш тук долу?

– Не съм ги носила долу. Само търсех лопата. Смятах да ги погребам в задния двор.

Последва дълга пауза. Джейд погледна сестрите си

и те на свой ред се спогледаха. След това трите погледаха котетата... и накрая леля Опал.

Мери-Линет плачеше.

Беше прекрасна, свършена нощ. Просто идеална за наблюдения. Неподвижният топъл въздух създаваше забележителна видимост. Имаше съвсем малко разсеяна светлина и никакво директно лъчение. Старата викторианска къща в подножието на хълма, на който се беше разположила Мери-Линет, беше почти тъмна, с изключение на няколко малки прозорчета. Госпожа Бърдок неизменно следеше за това.

Горе Млечният път минаваше диагонално през небето като река. На юг, където Мери-Линет току-що бе насочила телескопа си, се виждаше съзвездието Стрелец, което винаги повече ѝ приличаше на чайник, отколкото на стрелец с лък. И точно над чучура на чайника имаше бледорозово петно, което изглеждаше като пара.

Но това не беше пара. Това беше облак от звезди. Звездна мъглявина, която носеше името Лагуна. Там от праха и газа на мъртви звезди се раждаха нови горещи светила.

Мъглявината се намираще на четири хиляди и петстотин светлинни години и в този момент Мери-Линет гледаше именно към нея. Седемнайсетгодишно момиче с купен на старо телескоп с Нютонов рефлектор наблюдаваше светлината от раждащи се звезди.

Понякога тя се изпълваше с такова благоговение и... копнеж, че ѝ се струваше, че може да се разпадне на късчета.

Сега, понеже наоколо нямаше жива душа, Мери-Линет можеше да остави сълзите си да се стичат свободно по страните ѝ, без да се преструва, че това е от алергията ѝ. Малко по-късно се наложи да седне и да избърше носа и очите си в ръкава на тениската.

„О, хайде стига. Престани – каза си тя. – Държиш се като луда.“

И защо ѝ трябваше да се сеща за Джереми. Сега той непрекъснато изплуваше в ума ѝ по начина, по който изглеждаше през онази нощ, когато бе дошъл да наблюдава с нея затъмнението. В спокойните му кафяви очи имаше някаква искра, сякаш действително се вълнуваше от онова, което виждаше. Сякаш в онзи момент той я разбираше.

„Аз познавах нощта“*, нашепваше романтично един сантиментален глас в нея, опитвайки се да я разплаче отново.

– Да, точно така – отговори му цинично Мери-Линет и посегна към пакетчето с чипс, което държеше под градинския си стол. Невъзможно беше да се чувстваш романтично и поразен от величието на вселената, докато ядеш чипс „Читос“.

„А сега Сатурн“, помисли си тя, избърсвайки оранжевите трохи от пръстите си. Беше чудесна нощ за наблюдение на Сатурн, защото пръстените му бяха почти във вертикално положение.

Трябваше да побърза, защото Луната изгряваше в 23:16. Но преди да завърти телескопа към Сатурн, тя хвърли един последен поглед към мъглявината Лагуна. Всъщност насочи обектива малко на изток от планетата, където знаеше, че има един куп от по-бледи звезди. Но не можа да ги види. Очевидно зрението ѝ не беше достатъчно остро. Ако имаше по-голям телескоп, ако живееше в Чили, където въздухът е сух, и ако можеше да се издигне над земната атмосфера, тогава може би щеше да има някакъв шанс. Но сега-засега разполагаше само с човешките си очи. Зеницата на човека се разширява най-много

* Стихотворение от американския поет Робърт Фрост (1874–1963). – Б. пр.

до девет милиметра, а с това не може да се постигне бог знае какво.

И точно когато Сатурн беше в полезрението ѝ, от фермата откъм гърба ѝ дойде силна светлина. Това не беше малката крушка на верандата, а мощна луминесцентна лампа, каквито слагаха в плевниците, която освети задната част на имота като прожектор.

Мери-Линет се отдръпна от телескопа в недоумение. Светлината не ѝ пречеше толкова да наблюдава Сатурн, чиито пръстени тази вечер изглеждаха като тънка сребърна линия, минаваща през средата на планетата. Но все пак беше странно, защото госпожа Бърдок никога не палеше нощем осветлението откъм гърба на къщата.

„Момичетата – помисли си Мери-Линет. – Пленничките. Те вероятно бяха пристигнали и госпожа Бърдок им показваше владенията си.“ Изпълнена с любопитство, тя разсеяно посегна към бинокъла си.

Той беше добър, марка „Селестрон Ултимас“, лек и удобен. С него тя гледеше всичко – от тайнствени небесни обекти до кратерите на Луната. Но точно в този момент бинокълът приближаваше десет пъти задния двор на къщата на госпожа Бърдок.

Самата госпожа Бърдок я нямаше никаква. Тя виждаше градината, бараката за инструменти и ограденото пространство, където старата дама държеше козите си. А също и три момичета, осветени от яркото сияние на луминесцентната лампа. Едното имаше кестенява коса, другото златиста, а косата на третото беше с цвета на пръстените на Юпитер – сребриста. Като звездна светлина. Те носеха нещо, увито в найлон. Черен найлон. Това, ако Мери-Линет не бъркаше, беше голяма здрава торба за боклук.

Какво правеха те, за бога!

Като че ли се канеха да закопаят нещо.

Най-ниското момиче със сребрилата коса държе-

ше лопата. При това си служеше умело с нея, защото само за няколко минути успя да изкорени всичките ириса на госпожа Бърдок. След това я смени момичето със златистата коса и последна лопатата взе кестенявото момиче.

Сетне те вдигнаха предмета в найлоновата торба, който макар и дълъг повече от метър и половина, изглеждаше лек, сложиха го в изкопаната от тях дупка и започнаха да го зариват.

„Не – каза си Мери Линет. – Това е нелепо. Не си въобразявай глупости. Би трябвало да има някакво логично и свършено просто обяснение.“

Проблемът беше, че не можеше да намери такова.

„Не, не, не. Това не ти е „Задният прозорец“* и ти не се намиращ в „Зоната на здрача“. Те просто заравят нещо. Нещо... обикновено.“

Но какво друго освен труп можеше да е дълго малко повече от метър и половина, да е вдървено и да трябва да бъде пъхано в найлонова торба за боклук, преди да бъде заровено?“

Докато Мери-Линет си мислеше тези неща, сърцето ѝ биеше бясно и... И като че ли нещо ѝ се губеше. А, да, къде всъщност беше госпожа Бърдок?

Адреналинът пулсираше болезнено в дланите и стъпалата ѝ. Мери-Линет чувстваше, че губи контрол над себе си, което ѝ беше страшно неприятно. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че трябваше да свали бинокъла от очите си.

С госпожа Бърдок всичко е наред. Тя е добре. Такива неща не се случват в истинския живот.

Какво би направила в тази ситуация Нанси Дрю**?

Изведнъж, въпреки обзелата я паника, Мери-Линет

* Популярен криминален филм на британския режисьор Алфред Хичкок. – Б. пр.

** Млада героиня от популярна детективска поредица за деца и юноши. – Б. пр.

почувства, че всеки момент ще прихне. Нанси Дрю, разбира се, веднага би се отправила надолу, за да разследва. Тя щеше да подслуша какво си говорят момичетата, скрита зад някой храст, и щеше да разкопае градината, веднага щом влязат в къщата.

Но такива неща не се случват в живота. Мери-Линет по никакъв начин не можеше да си представи как копае в нечия съседска градина посред нощ. Щяха просто да я хванат и всичко щеше да се превърне в унизителен фарс. Госпожа Бърдок щеше да излезе навън, жива и разтревожена, и Мери-Линет щеше да умре от смущение, докато се опитва да ѝ обясни какво прави там.

На книга всичко това можеше да е забавно. Но в истинския живот тя дори не искаше да си го помисля.

Този ред на мисли си имаше и своята добра страна, защото Мери-Линет разбра колко абсурдни са подозренията ѝ. Дълбоко в себе си тя очевидно знаеше, че госпожа Бърдок е добре. Защото в противен случай нямаше да стои тук, а веднага щеше да се обади в полицията, както би постъпил всеки здравомислещ човек.

Изведнъж я обзе умора. Стига толкова астрономически наблюдения за днес. Погледна часовника си под рубинената светлина на фенерчето с червен филтър. Беше почти единайсет. И без това оставаха само единайсет минути до момента, когато Луната щеше да изгрее, окъпвайки цялото небе със сиянието си.

Но преди да сгъне телескопа си и да се спусне надолу по хълма, тя вдигна отново окуляра към очите си и погледна още веднъж през него.

Градината беше пуста. Правоъгълник от прясно изкопана пръст, показваше мястото, където нещо беше положено в земята. В следващия момент луминесцентната лампа беше изгасена.

„Не пречи да се отиде там и утре – помисли си Мери-Линет. – Всъщност и без това смятах да се отбия,

за да поздравя момичетата с добре дошли. Освен това трябва да върна онези градинарски ножици, които татко взе от госпожа Бърдок, и ножа, който тя ми даде, за да отворя заялата капачка на резервоара си. И тогава, разбира се, ще видя госпожа Бърдок и ще се уверя, че всичко е наред.“

* * *

Аш достигна най-високото място по виещия се път и се спря да се полюбува на ярката точка, която пламтеше на южния небосклон. Небето над тези разпръснати провинциални градове наистина изглеждаше много по-близо. Оттук Юпитер, царят на планетите, приличаше на НЛО.

– Къде беше? – попита един глас от тъмнината. – Чакам те вече от часове.

– Питаш ме къде съм бил. А ти къде беше? – отвърна Аш с ръце в джобовете, без да се обръща. – Бяхме се разбрали да се срещнем на онзи хълм, Куин. – Той посочи с глава към едно възвишение.

– Не е вярно. Ставаше дума за този хълм и аз те чакам тук през цялото време. Но да забравим за това. Те тук ли са?

Аш се обърна и тръгна бързо към автомобила със сгъваем покрив, който беше спрял встрани от пътя с угасени светлини. Облегна се с лакът на вратата и надникна вътре.

– Тук са. Казах ти, че ще дойдат. Това е единственото място, където можеха да дойдат.

– И трите ли?

– Разбира се, че и трите. Моите сестри винаги се държат заедно.

Куин сви презрително устни.

– Вампирите ламия имат изумително здрави семейни връзки.

– А пък създадените вампири са толкова изненадващо... ниски – отвърна Аш спокойно, поглеждайки отново към небето.

Очите на Куин просветнаха като черен лед. Малката му стегната фигура беше съвършено неподвижна в колата.

– Намекваш, че не съм пораснал достатъчно, нали? – каза той много тихо. – Един от твоите предци се погрижи за това.

Аш се повдигна и седна на капака на колата, провесвайки надолу дългите си крака.

– Самият аз си мисля да спра да раста тази година – каза той невъзмутимо, все още гледайки надолу към хълма. – Осемнайсет години е добра възраст.

– Може би да, ако имаш избор – рече Куин, чийто глас беше като шумоленето на падащи мъртви листа. – Опитай да бъдеш на осемнайсет в продължение на четиристотин години, без да има никакъв изглед това да се промени.

Аш се обърна и отново му се усмихна.

– Поднасям ти извиненията си. От името на цялото ми семейство.

– А на мен пък ми е мъчно за твоето семейство. Редфърнови си имат известни неприятности напоследък, нали? Какво бях чул...? Първо, чичо ти Ходж нарушил закона на Нощния свят и получил заслужено наказание...

– Той ми е прачичо, и то не по кръвна линия – прекъсна го учтиво Аш, вдигайки пръст във въздуха. – Той беше от фамилията Бърдок, а не Редфърн. И това беше преди десет години.

– И после леля ти Опал...

– Пралеля ми Опал...

– ...изчезна безследно. Прекъсвайки всякакви връзки с Нощния свят. Очевидно защото предпочита да живее някъде на края на света. При това със смъртните.

Аш сви рамене, вперил взор в южния хоризонт.

– Сигурно е хубаво да ловуваш сред смъртните на края света. Без никаква конкуренция, без вмешателствата на Нощния свят и без Старейшини, които да ти поставят ограничения. Взимаш, колкото искаш.

– И никакъв контрол – добави Куин кисело. – Няма значение, че живее тук, но тя очевидно е насърчила и сестрите ти да се присъединят към нея. Длъжен си бил да съобщиш за тях, когато си открил, че са си пишели тайно.

Аш сви рамене, чувствайки известна неловкост.

– Законът не забранява да се пишат писма. Аз нямам представа какво са си наумили.

– Не става дума само за тях – каза Куин със смущаващо кротък глас. – Знаеш, че има слухове и за онзи твой братовчед – Джеймс Расмусен. Хората говорят, че се влюбил в смъртно момиче. Че тя умираше и той решил да я промени, без да е получил разрешение...

Аш скочи от капака и се изправи.

– Никога не давам ухо на слухове – каза той бързо и неискрено. – И не това е проблемът, който е на дневен ред, нали?

– Да. Проблемът са сестрите ти и кашата, която са забъркали. А въпросът е в това, дали ти ще можеш да овладееш ситуацията.

– Не се тревожи, Куин. Мога да се справя с това.

– Не мога да не се тревожа, Аш. Не знам как изобщо допуснах да ме въвлечеш в това.

– Нямахте избор. Ти просто изгуби на покер.

– А ти мамеше. – Куин гледаше малко по-нататък, присвил тъмните си очи, а устата му беше като права линия. – Мисля, че трябва да кажем на Старейшините – отсече рязко. – Това е единственият начин да гарантираме пълно разследване.

– Не виждам защо трябва да е толкова пълно. Те са тук само от няколко часа.

– Сестрите ти са тук само от няколко часа. Но от колко време е тук леля ти? Десет години?

– Какво имаш против леля ми, Куин?

– Нейният съпруг беше предател. Тя също е предател заради това, че насърчи онези момичета да избягат. И кой знае какво е правила тук през последните десет години? Кой знае на колко смъртни е казала за Нощния свят?

Аш сви рамене, докато разглеждаше ноктите си.

– Може би не е казала никому нищо?

– Но е възможно да е разказала и на целия град.

– Куин – каза Аш търпеливо, сякаш говореше на малко дете, – ако леля ми е нарушила Законите на Нощния свят, тя трябва да умре. Заради честта на семейството. Всяко петно върху нея хвърля сянка и върху мен.

– Това е единственото нещо, на което мога да разчитам – каза Куин полугласно. – Собственият ти интерес. Ти винаги се стремиш да бъдеш номер едно, нали?

– Това не важи ли за всички?

– Не всички са толкова безочливи в това отношение. – Куин замълча и после добави: – Ами сестрите ти?

– Какво за тях?

– Можеш ли да ги убиеш, ако се наложи.

Аш дори не трепна.

– Разбира се. Ако се наложи. Заради семейната чест.

– Ако те са казали и думичка за Нощния свят...

– Те не са глупави.

– Но са наивни. Могат да бъдат подведени с хитрост. Ето какво се случва, когато живеееш на остров, напълно изолиран от обикновените хора. Така никога не научаваш колко коварна може да бъде човешката сган.

– Е, добре, но ние знаем колко коварна може да бъде – усмихна се Аш. – И как да се справяме с нея.

Куин се усмихна за първи път, очарователно, почти замечтано.

– Да, знам твоите виждания по въпроса. Добре. Оставам те да се погрижиш за това. Не е нужно да ти казвам, че трябва да провериш всеки смъртен, с когото тези момичета са контактували. Направи всичко така, както трябва, и може би ще спасиш честта на семейството си.

– Да не говорим пък за неудобствата, с които е свързан един публичен съдебен процес.

– Ще се върна след седмица. И ако дотогава не си сложил нещата под контрол, ще отида при Старейшините. Нямам предвид Старейшините от фамилията Редфърн. Ще отнеса нещата до Обединения съвет.

– Прекрасно – рече Аш. – Слушай, Куин, защо не си намериш някакво хоби? Може би трябва да идеш на лов. Струваш ми се доста потиснат.

Куин не обърна внимание на думите му и попита:

– Знаеш ли откъде да започнеш?

– Разбира се.

4

Казват, че утрото е по-мъдро от вечерта! Когато се събуди на другата сутрин и видя горещия, морен августовски ден, Мери-Линет вече изобщо не беше настроена да изяснява дали госпожа Бърдок е мъртва, или не. Това беше просто нелепо. Освен това имаше толкова работа за вършене – училището започваше след малко повече от две седмици. В началото на юни тя беше сигурна, че лятото ще продължава вечно. Сигурна беше, че никога няма да каже „О, лятото свърши толкова бързо.“ А ето че сега, в средата на август, вече си го мислеше.

„Трябват ми дрехи – разсъждаваше Мери-Линет. – Нова раница, тетрадки и няколко от онези малки флу-мастери. И освен това трябва да накарам и Марк да си купи същите неща, защото той няма да го направи сам, нито ще послуша Клодин.“

Клодин беше тяхната мащеха. Тя беше красива белгийка с тъмни къдрави коси и тъмни искрящи очи. Беше само десет години по-голяма от Мери-Линет, а изглеждаше даже и по-млада. Преди пет години, когато майката на Мери-Линет за първи път се разболя, тя беше домашна прислужница в дома им. Мери-Линет я харесваше, но Клодин изобщо не можеше да се справи с ролята си на майка и обикновено Мери-Линет беше тази, която се грижеше за Марк.